

ΚΙΝΕΖΙΚΟΙ ΘΥΡΑΙ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΑΛΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΛΥΤΖΑΝΙ ΤΣΑΓΙΟΥ

Η Λέι-Ζου-Κά, ήταν μία όμορφη άρχοντοπούλα. Ο πατέρας της ήθελε να την δώσει στον πλουσιότερο και σοφότερο μανδρινό της Κίνας. Αιτή θίως άγαπούσε ένα φτωχό παλληκάρι, και δεν θα δεχόταν ούτε τον ίδιο τον Αυτοκράτορα για σύζυγό της.

Με κίνδυνο της ζωής της η Λέι-Ζου-Κά κατόρθωσε τότε-τότε να βλέπει φανταστικά τον πατέρα της. Έδειξε, καθώς ήταν φτωχός, δεν μπορούσε να της προσφέρει τίποτα άλλο παρά μόνο μερικά λουλούδια. Μά για την Λέι-Ζου-Κά, ήταν τόσο πολύτιμα αυτά τα λουλούδια, ώστε δεν θα τα άλλαζε ούτε με τα λαμπρότερα διαμάντια του κόσμου.

Ένα βράδι, ενώ η όμορφη Άρχοντοπούλα κοιμόλυοσε σε μία γωνιά του κήπου με τον λατρευτό της, άκουσε Έξαφνα βήματα εκεί κοντά. Τρομαγμένη άπομαζοήνθηκε άμείσως, άλλα, πριν φύγει, πρόφτασε και άρπασε μερικά φύλλα από το υποκρέτιο που κρατούσε γι' αυτήν στα χέρια του ο άγαπημένος της.

Όταν βρέθηκε μέσα στην κάμαρά της, έβαλε τα φύλλα μέσα σ' ένα χρυσό φλυτζάνι γεμάτο νερό, για να μη αμαρθών γρήγορα.

Την άλλη μέρα, όταν έστηνε, είδε ότι το νερό του φλυτζανιού φαινόταν σαν χρυσό. Τότε πήρε το φλυτζάνι και ήπιε το νερό αυτό, μέσα στο όποιο ήταν μεμειν όλη τη νύχτα τα φύλλα που της έδωσε ο άγαπημένος της. Της φάνηκε ότι το νερό είχε ένα θαμιάσιο άρωμα. Κατέβηκε λοιπόν στον κήπο και ζήτησε ναβρη και άλλα φύλλα, σαν έδεικνα πού πήρε βιαστικά το παραμένο βράδι από το χέρι του άγαπημένου της. Βοήξε λοιπόν θύσια σ' ένα άδαινο, με πολύ λεπτά λουλουδάκια.

Αυτή τη φορά σκέφτηκε να ζεστάνει το νερό μέσα στο όποιο έβαλε τα φύλλα, και πρόσφερε από αυτό και σε μερικά φίλες της. Αυτές βοήξαν επίσης πολύ όμορφα το ποτό, και με θύσια φύλλα το έτοιμασαν και στα δικά τους σπίτι. Έτσι, από σπίτι σε σπίτι, το ποτό αυτό διαδόθηκε σε όλη την άριστοκρατία του Πεζίνου και το δοκίμασε και η αυτοκρατορική οικογένεια.

Και, σιγά-σιγά, έγινε γνωστό σε όλη την Κίνα και άτ' εκεί και σ' όλο τον κόσμο. Το ποτό αυτό έγινε το τοάι. Τα λεπτά έδεικνα φύλλα που πρόσφερε στην Λέι-Ζου-Κά ο άγαπημένος της, ήταν φύλλα τσαγιού. Έτσι ο έρωτας έγινε αιτία ν' ανακαλυφθώ το χρυσό και άρωματισμένο αυτό ποτό που έγινε ακόμα όμορφο όταν μεξ το πρόσφερον όμορφα και άγαπημένα χέρια.

και κίτταζε μέσα στο βάθος αιώτου του πηγαδιού... Θά σού πώ το όνομα των δύο λουλουδιών που ήθελες να ξεριζώσεις... Θά δής μέσα στο πηγάδι το μέλλον τους, όλη τους τη ζωή, ό,τι ήθελες να άφανιστεί και να καταστρέψης.

Η μητέρα κίτταζε τότε μέσα στο βάθος του πηγαδιού και είδε πως το ένα από τα λουλούδια έφερε την ευτυχία, τη χαρά και την εύλογία στον κόσμο και πως το άλλο έφερε το κακό, τη δυστυχία και τον τρόμο.

— Ποιό είναι το άθος της ευτυχίας και ποιό της δυστυχίας ; ρώτησε το Χάρο.

— Μοι είναι άταγομένο να σου το άποκαλύψω, της άπάντησε, μά μάθε ότι το ένα άτ' τα λουλούδια αυτά είναι το λουλούδι του παιδιού σου. Είδες τη μοίρα και το πεπρωμένο του παιδιού σου...

Άκούγοντας αυτά τα λόγια, η μητέρα έβγαλε μία κρανηγή τρώου :

— Ποιό άτ' τα δύο λουλούδια είναι το λουλούδι του παιδιού μου ; Έλεος !... Άντησον με και πέξ το μου. "Η καλύτερα όχι ! Σώσε το άθφο !... Γλίστωσε το παιδί μου άτ' το κακό ! Πά' το στο βασίλειο του Θεού ! Άπομόνησε τα άδακνά μου, τίς ίκεσιές μου... Σέχασε ό,τι σου είπα και ό,τι έκανα.

— Δέν σε καταλαβαίνω πια ! είπε ο Χάρος. Θέλεις να σου ξεναδώσω το παιδί σου ή να το πάρω μαζί μου.

Τότε η φτωχή μητέρα σωραίστηκε κάτω, στριφογύρισε τα χέρια της και φώναξε σαν τρελλή :

— Μή μ' άκουξ, Θεέ μου !... Άν η προσευχή μου είναι αντίθετη προς το θέλημά σου, μη μ' άκουξ !... Άς γίνω το θέλημά σου !... Μή μ' άκουξ ! Μή μ' άκουξ !...

Και, έγκρατερόντας, έσκυψε το κεφάλι της. Τότε ο Χάρος έφυγε με το παιδί της προς την άγνωστη χώρα του Παραδείσου...

X. X. ANTEPEN

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ... ΤΕΡΑΤΑ !

"Ένας άντρας με κέρατο και με όσμα σατύρου. Η γυναίκα— γοργόνα ! Έαλασσινά άνθρωπομορφα τέρατα. Μία γυναίκα που γεννάει τρία φέικτα. Το παιδί με τα δυο σώματα ! Η χωρική με τους τέσσερες μαστούς ! Μία νεογέννητη κερνή έγγυος ! Ένα κοριτσάκι μήκους ενός δακτύλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία αναφέρει πάμπολλα παραδείγματα ανθρώπων, οι όποιοι είχαν μορφές τετριωδεις και έν γενει παρουσιαστικό που έμοιαζε περισσότερο με τον ζώνο.

Στά 1599 π.χ. ο στρατός της Γαλλίας ντε Λαβαρόντε συνέλαβε στην περιφέρεια Μαιν και παρουσίασε στο βασίλειά Έρρίκο το Μεγάλο ένα άντρα, ο όποιος είχε ένα κέρατο στο μέτωπο και όσμα σατύρου !...

Στά 1408 πάλι έπαυσαν στη παρλία της Όλλανδίας μία γυναίκα η όποια έβρεσε διαρκώς στη θάλασσα και η όποια ήταν πραγματική γοργόνα ! Όστόσο η γυναίκα αυτή φόρεσε χωρίς δυσκολία φορέματα γυναίκας και συνήθε να τρέφεται με ψοφι και με γάλα. Παρήμεινε μόνο άφωνη ώς το τέλος της ζωής της και δεν κατόρθωσε ποτέ να προφέρει ούτε μία λέξη.

Επίσης ο σοφός έξερευνητής Κλωνέ βεβαιώνει ότι είδε σε κάποιον ποταμό της Άμερικής ένα θαλάσσιο τέρας που είχε ούρα ψαριού, άλλα κεφάλι, χέρια και προσοκο μαύρου ίθαγενούς.

Στά 1725 συνέληφθη στη Μαρτινίκα ένα θαλάσσιο άθρωπομορφο τέρας με χρώμα μελαχρόνο και ήλιοκαμμένο. Είχε όσμα μικρό, μύτη πολύ γυριστή, δόντια κάπαστρα, μαλλιά μαύρα και λιγούνη σκεπασμένο από τρίχες. Εκτός απότον, είχε μεμβράνες, όπως των χηρών, μεταξύ των δακτύλων, των χεριών και των ποδιών του.

Ο δοός Έρρίκος ντε Κόντ, διοικητής της κομητείας του Ρέτς, δηγγαίται ότι μία μέρα μερικοί ναύτες συνάντησαν στις άκτές της κομητείας του ένα παράμοιο τέρας. Του πέρασαν γύρω από το όσμα τον ένα σκονί, άλλα όταν θέλησαν να το βγάλουν έξω άτ' το νερό, το τέρας άγριεψε, έσκυψε το σκονί και προσπαθούσε να αναποδογυρίσει τη βάρκα του. Έπειτα βγήκε τρέχοντας από το νερό, κωφτηκε πίσω από μερικούς βόσκους της άρρωμαλίας και άρχισε να χιπιάη τα χέρια του και να βγάξη άναβήρους φθόγγους.

Έπί των ιπάτων της Ρώμης Δομτιανού και Ρούφου, μία γυναίκα από το Τρέντο της Ιταλίας γέννησε... τρία φέικτα, τυλιγμένα μέσα σ' ένα λεπτό θήλακα. Επίσης κάποιος χωρικός παρουσίασε στο Νέρονα ένα βρέφος που είχε τέσσερα κεφάλια και το όποιο κατά τα ήπώλια μέλη, έμοιαζε με τετράποδο !

Ο Λικουστίνης δηγγαίται ότι στα 854 μία Γερμανίδα γέννησε ένα παιδί με δυο σώματα κολιμημένα ! Το ένα από τα σώματα αυτά είχε πρόσομο άνθρώπου και το άλλο όατος. Ο ίδιος αναφέρει ότι, κατά την εποχή του, ζούσε ένας άντρας, άτ' του όποιου τον άφαλό έβγαίνε μία μεγάλη... γλώσσα όσάκις πεινούσε και ήθελε να αφή !...

Ο Άγιος Αιδουστίνος γράφει κάπου ότι στον καιρό του ζούσε ένας άνθρωπος με κανονικά τα κάτω άκρα και με διπλά τα άνω, δηλαδή με δυο στήθη και με τέσσερα χέρια !

Ο Μπέλι αναφέρει πάλι ότι μία χωρική είχε τέσσερους μαστούς, δυο μπρός και δυο πίσω ! Η γυναίκα αυτή γέννησε τρεις φορές διδима και τα θήλασε και με τους τέσσερας μαστούς της !...

Ο ίδιος επίσης μάς μεταβίδει το έξιης περιεργότατο και σχεδόν άπίστευτο γεγονός. "Η γυναίκα κάποιου μυλωνά γέννησε μία κερνή, η όποια είχε την κοιλιά τρομορά εξογκωμένη και η όποια έξετασθεισα κατά τη γέννησή της βρέθηκε έγκυος. Το κοριτσάκι αυτό πραγματικά μετά μία βδομάδα γέννησε ένα άλλο κοριτσάκι μήκους... ενός δακτύλου, το όποιο ήταν ζωντανό. Άλλά δεν έζησε παρά μόνο μία μέρα και πέθανε μαζί με τη μητέρα του.

Κάτι άνάλογο, όπως αναφέρει ο Θεόφραστος, συμβαίνει και στις ποτικίνες, η όποιες συλλαμβάνουν ενώ άκόμη βρίσκονται στην κοιλία της μητέρας των. Την ίδια μάάλιστα γνώμη έχει και ο Ιστορικός Αλλιανός.

Στη Λίμα της Μεσοαμερικής είχαν γεννηθεί κατά τον παραμένο αιώνα δυο κοριτσάκια ένώμένα από το στήθος και κάτω. Η δυο αυτές άδελφές είχαν πολύ παράξενα γούστα. Όταν η μία πεινούσε, η άλλη δεν ήθελε τροφή, όταν η πρώτη χαιρόταν, η δεύτερη λυπόταν, και όταν η μία κοιμόταν, η άλλη άγρινούσε.

Ο άρχιερέας της περιφερείας, όταν έληθοροφήθηκε αυτή τη γέννηση, άν και η δυο άδελφές είχαν το ίδιο όσμα, διάταξε να βαφτισθώ κάθε κεφάλι χωριστά !...

